

Publicerad 2012-12-16 23:33 av Marcus Gabriel Fors

Sikta noga, slå en gång till...

Jag beskådade spektaklet av natten prytt,
siktade blicken som bitterhetens skytt,
tala hårt för era vägar är ett virrvarr,
inga goda råd finns då handen blir darr.

Min mage blöder för era synders skull,
ni baktalar varandra och leker omedvetet kull,
jag avskyr ert goda uppsåt och era vackra ord,
den platsar ingenstans på mitt dukade bord.

Skrik i mitt öra och besudla tanken du aldrig sett,
ni vet inte vem jag är eller vad mina tankar utrett,
den enda vänskap jag uppskattar riktigt väl,
är den som slås mot ansiktet med knoge och häl.

Den aggressivt markanta, passionerade rovdjur,
de som slitit sig lös och aldrig saknat sin bur,
jag behöver inte vänskap av stillsamt slag,
den goda viljan du bär är skenheligt vag.

Slit av mig kläderna bara och klös mig naken,
för ärren på min kropp håller mig vaken,
låt oss båda vara vilddjur för elden orädda,
flammorna dansar törstande och oklädda.

Men igår såg jag i blicken ett svar,
du är inget vilddjur, du kan inte stå kvar,
mina läppar fuktas i tändstickans skinande sken,
platonisk kärlek är inget värt med timmen sen.

Jag lekar bara med bytet, du vet ingenting,
åtminstone inte om mig i eldskenets ring,
jag hatar världen, misantropen är mitt jag,
att vilddjuren regerar det är djungelns lag.

Tala hårt och piska mig en gång till, sikta gott,
i slutet hämtar du ändå hem det du aldrig sått,
jag skriker mina hesa ord ut i etern, manar till kamp,
medan de flesta tafatt riktar foten i en missad stamp.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Marcus Gabriel Fors med Poeter.se id #42754 innehar upphovsrätten